

[Ministeren for offentlige arbejder.]

længelse af de to ledemoler til en samlet udgift på 2 mill. kr.

Efter den redegørelse, jeg nu har givet, først om kystsikringsproblematikken og dernæst om havnenes besejlingsforhold, vil jeg gerne sammenfattende sige følgende: vi står over for to grupper af problemer. På visse strækninger, for tiden vel klarest illustreret omkring Holmsland Klit og Hvide Sande havn, synes der at være en ret snæver sammenhæng mellem kystsikringsproblematikken og besejlingsproblematikken. På andre strækninger foreligger en sådan sammenhæng ikke. Vi står over for problemer, som samfundet har måttet leve og kæmpe med i hele historisk tid, og vi vil også i fremtiden, således som vi allerede har gjort det, sætte betydelige ressourcer ind på at løse disse problemer. Jeg tror ikke på, at der gives patentløsninger i denne kamp, og den tid, der er forløbet, viser i hvert fald, at enkle og ukomplicerede løsninger måske ikke altid har været de mest praktiske.

Jeg tror heller ikke, at vi løser en række af disse problemer én gang for alle, og jeg tror heller ikke, at problemstillingen og dermed de modforanstaltninger, som vi kan og må træffe, skal være de samme på hele vestkysten. Til illustration kan jeg blot minde om, hvor forskellig situationen i Tønder og Ribe marsk er fra situationen på Holmsland Klit.

Regeringen har både på det generelle plan, i første række igennem den ny lovgivning om udnyttelsen af sten- og grusforekomster og lovforslaget om en gennemgribende revision af kystfredningsloven, og på det konkrete plan gennem omfattende undersøgelsersevirsomhed og ved en række foranstaltninger til sikring af kyster og besejlingsmuligheder dokumenteret sin klare evne og vilje til at bidrage til løsningen af disse vigtige opgaver. Denne positive holdning vil regeringen fortsat have.

Første næstformand (*Grete Hækkerup*): Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.

Mødet udsat kl. 10.34.

Mødet genoptaget kl. 13.00.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for forespørgerne (*Jens Foged*): Jeg vil gerne takke ministeren for hans redegørelse. Den blev jo holdt i særdeles venlige vendinger, men endte måske knap i de konklusioner, som jeg kunne ønske, konklusioner, som var mere realistiske; men jeg håber, de venlige vendinger indebærer, at når vi kommer lidt længere frem med undersøgelserne, så vil konklusionen blive lidt mere positiv.

Jeg husker, at jeg deltog i et møde på vestkysten i 1967, og da blev det fra vandbygningsvæsenet fortalt os, at nu havde man målinger, der strakte sig over 99 år. Når man sagde 99 år, så var det vist ganske præcist. Nu er vi altså nået frem til målinger for 105 år, så vidt jeg kan regne ud. Men vi er stadig væk ikke nået til nogen konklusion. Vi har kun fået at vide, at der er en gennemsnitlig nedbrydning af kysterne, svingende fra 1 op til 2 m pr. år. Vi kan så regne os til, når vi tager hele denne vestkyst, der nedbrydes, at det bliver en 50-60 ha pr. år. Det er dog immervæk et stykke land.

Men det, der interesserer os, er slet ikke den gennemsnitlige nedbrydning. Det kan være sørgeligt nok, den finder sted. Men det, der interesserer os, er: hvor er de specielle områder, hvor er der akutte problemer? Hvor gør nedbrydning af landtanger det farligt for bagvedliggende land? Det er det, der interesserer os. Sådanne nedbrydninger er alvorlige mange steder.

Som jeg nævnte i min indledning, var den egentlige årsag til forespørgslen et brev til ministeren for offentlige arbejder fra Holmsland kommune. Det var den direkte årsag til, at vi diskuterer sagen i dag. Ved Årgab ved Hvide Sande er nedbrydningerne nu så stærke, at man må frygte gennembrydninger. I den forbindelse vil jeg meget gerne rette et spørgsmål til ministeren foranlediget af det ordvalg, ministeren brugte vedrørende Hvide Sande-området. Ministeren sagde, at man egentlig ikke agtede at foretage sig noget ved Hvide Sande, før — og